

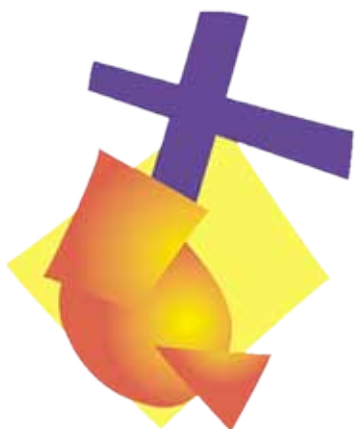
Nr. 95
November 2014
126. årgang

MAGASINET

Nyt fra Det Danske Missionsforbund

Fest og farver i Sorø · Glimt fra sommerstævnet
Tro bygger bro · Grønland · Thailand
En bedre vej til en bedre verden · Skabt til fællesskab

Det, som virkelig betyder noget

Magasinet udgives af Det Danske Missionsforbund (DDM). Det udkommer som indstik i domino og sendes til DDM's menigheder for lokal distribution. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis DDM's synspunkter eller teologiske grundlag.

domino udkommer 6 gange om året, og kan modtages på privat adresse for 295 kr. Henvendelse til ddm@email.dk

Ansvarshavende

Forbundsrådet v/formand Finn Kier-Hansen

Redaktion

Peter Götz, peter@goetz.dk, i samarbejde med Forbundsrådet

Annoncer

Annoncører henvises til domino: Erik Damm, annoncer@domino-online.dk

Næste udgivelse til afhentning i din menighed

Primo februar

Ekspedition

FrikirkeNets Servicekontor: Holbergsvej 45, 6000 Kolding, tlf. 75 50 02 00

Grafisk design

Janie Conrad Riisager, janier@domino-online.dk

Tryk

Jørn Thomsen Elbo, Kolding

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
tlf. 66 14 83 31, fax, 66 14 83 00
Nordea reg.nr. 2374 konto 0370110700
ddm@email.dk, www.missionsforbundet.dk

Forsiden

Sommerstævnet kunne også fange de små

Alle mennesker har noget, der betyder meget for dem. Det kan være et gammelt arvestykke, en god bankbog eller holdninger til mangt og meget. Alt dette kaldes værdier. Det er det, som betyder noget for os.

I mange sammenhænge tales der om værdier. Det gælder ikke bare de økonomiske værdier, men i lige så høj grad de holdningsmæssige. På den politiske scene tales der om værdipolitik og til tider om værdikamp. Når det gælder danske og europæiske værdier, kan vi umiddelbart nævne områder som demokrati, menneskerettigheder, ytringsfrihed, trosfrihed og så videre. Alt dette har til formål at skabe gode rammer og dermed et godt liv for samfundets borgere.

Kirken har også sine værdier. Fra tid til anden er de naturligvis til debat. Det gælder også i vores eget kirkesamfund. Som kirke udfordres vi af de strømninger, som til enhver tid præger den verden, vi er en del af. Da gælder det om at finde ud af, hvad der virkelig betyder noget for os. Hvad er arvegods, som dybest set tilhørte en anden tid, og som derfor godt kan undværes? Og hvad er universelle værdier, som fra skaberens side var tænkt som værende gældende for enhver tid og for alle mennesker?

Den postmoderne tid er præget af individualisme. Absolutte sandheder har trange kår, mens den personlige frihed og den enkeltes ret til selvbestemmelse sættes højt.

Det er ind i en sådan tid og kultur, vi er sat til at være kirke. Det kan derfor være udfordrende at finde fælles værdier. Men netop dette er vigtigt, for at et samfund kan fungere. Hvem vil sætte spørgsmålstegn ved værdien af en fælles forståelse for trafikreglerne?

De er ikke til for at begrænse vores frihed. De er til for at beskytte vores færden.

På lignende måde har skaberen givet os nogle samfærdselsregler gennem den store "teoribog", Bibelen. De er ikke givet for at begrænse os, men for at velsigne os. I en individualistisk tid kan det være vanskeligt at skabe forståelse for dette. Vi mener jo at have ret til at forme vores egne regler. Ingen skal bestemme, hvordan vi skal leve.

Tør kirken i en sådan tid at holde fast i værdier, som er universelle værdier, skaberen har givet til sin skabnings bedste?

Lad os vove det. Hvorfor? Fordi Guds plan er god, og hans værdier bringer virkelig frihed. Frihed i relationerne med hinanden. Frihed i relationen med Gud. Lad os bare tage et opgør med nedarvede værdier, som hørte en bestemt tid til. Men lad os samtidig holde fast i det, som virkelig betyder noget. Lad os ikke foragte Guds vejledning, for den bringer velsignelse med sig.

John Nielsen
Missionsforstander

Fest og farver i Sorø

Der var både meget skarpe, meget seriøse og meget sjove indlæg i Sorø Frikirke, da menigheden fejrede sin 100-års-fødselsdag

Historikken blev fortalt, så alle forstod, hvor stor en indsats, der var blevet gjort af fortidens personligheder. Små beretninger vævet sammen med personlige vidnesbyrd gav alle et indtryk af et fællesskab med både glød og glæde. Et gammelt fællesskab, der stadig holder sig ungt. En introduktion fra en familie, hvor hele fire generationer var til stede, gav dagen sit helt eget historiske vingesus.

Har frikirkerne en fremtid?

Og så var der gæstetaleren, Bent Hylleberg, som på relativt få minutter lykkedes med at tegne et billede af fortidens og nutidens frikirkeliv – men især betingelserne for, at der er noget, der hedder frikirke i Danmark i fremtiden. Tankevækkende, provokerende, udfordrende.

Sus

Foruden det historiske vingesus blev vi også

mødt af et andet sus, nemlig *Himmelsus* fra Slagelse. Det var et børnekor under ledelse af Signe Walsøe. Sprængfyldt af gnist og glæde. Nøjagtig som Signe selv.

Base og oase

Naturligvis var missionsforstanderen også til stede – og han begyndte på det helt store plan: I begyndelsen skabte Gud tiden. Derefter skabte han menneskene, og dermed blev de betroet at forvalte den tid, som blev givet dem.

'Har menigheden her gjort en forskel', spurgte John Nielsen og svarede selv, før vi andre kunne komme til: 'Ja, gennem 100 år har menigheden forkyndt evangeliet. Gennem 100 år har menigheden hjulpet mennesker til at få en meningsfyldt tilværelse. Gennem 100 år har menigheden været base og oase for mange mennesker.'

Med udgangspunkt i titlen *Tro til tiden*, fik vi dette at tænke over: Enhver kirke, som ønsker

at være en del af fremtiden, må nødvendigvis forstå at udtrykke troen i nutiden. Dermed bliver kirken ikke bare et spejlbillede af fortiden, men et aktuelt trosudtryk ind i tiden.

Da Frikirken i Sorø er én af de tre pilotmenigheder for *Tro bygger bro*-projektet, gav dette også god mening: Det er kirkens opgave at bygge bro til næste generation; at bygge bro for mennesker, som er undervejs med deres tro, og at bygge bro til samfundet omkring os.

Børnekirken med de mange børn optrådte med Sigurd Barrets skønne takkesang, formanden for Kultur & Fritid i Sorø, Jørgen Larsen, talte om frivillighed – og selvfølgelig var der senere jubilæumslagkager og kaffe i lange baner til alle.

*Børnegospelkoret Himmelsus
under ledelse af Signe Walsøe*

Vi ses næste år
søndag den 20. til lørdag den 26. juli
uge 30
på Efterskolen Lindenberg
Tema: Sendt til verden
Stævnechef: Charlotte Baldur

Godmorgen, Gud

Min bedste oplevelse på sommerstævnet var rækken af *Godmorgen, Gud*. Jeg kiggede på oliventræet, som stod der, og havde tid til at høre fem forskellige mennesker spekulere over den oplevelse, hver af dem havde haft, da han eller hun mødte en særlig mand, Jesus – en ny person var på hver morgen.

Jeg hørte Hans' kloge ord, da han spillede til *Lysets engel går med glans*: 'Nu skal vi synge en sang eller salme. Den holder mange af jer af. For der er nogle *lange, svære* ord i den, som man *rigtig* kan gå og tænke over hvad betyder.' Jeg så Eriks tegning, som bragte historien op til mig i dag.

Jeg oplevede at se hver dag slutte med fem-seks striber af friske børn på vej ud til hver sin gruppe – de yngste kom på rette vej ved at holde fast i et langt tov.

Og resten af dagen gik jeg så og tænkte rigtig over, hvad det betød. Ja, jeg tænker endnu og glæder mig over oplevelsen!

En på 85

En stævnechefs glæde

Efter en rigtig travl dag på stævnet satte jeg mig nede på bådebroen med fødderne i vandet. Jeg skiftede mellem at kigge på de store børn, der legede i vandet, og læse i mit seneste indkøb fra bogteltet. En velsignet ro og en følelse af Guds nærvær samt en glæde over at få lov at være en del af et så fantastisk fællesskab, som et stævne er, faldt over mig.

Som stævnechef må man lægge øre til såvel klager som ros - berettiget som uberettiget - men ingen ros eller klager overskygger glæden ved at opleve fællesskabet omkring det at få stævnet til at fungere, så alle har mulighed for at lade roen falde på sig og åbne sig for nye indtryk, ny indsigt og nye oplevelser på vores fælles vandring med Gud som ven og vejleder. Temaet *Sammen på vej* foldede sig ud med nye aspekter i ugens løb, og jeg nød det SÅ meget.

Ulla Kusk

De fire rundstykker

Siden missionsstævnet blev flyttet fra Mariager til Lindenberg (skrevet af en baptist, red.), har jeg gået og knurret over, hvad det skulle være godt for. På den anden side skal man også engang imellem sige til sig selv: Kom nu videre! Det endte så med, at min kone og jeg tog bilen og kørte til Lindenberg. Vi ankom, fandt sekretariatet, fik udleveret diverse papirer – og bestilte desuden de kommende morgeners rundstykker.

Mandag morgen gik jeg ned for at få mit morgenbad og samtidig hente mine fire rundstykker. Den unge mand, som stod for udleveringen, gik hen til opslagstavlen. Men til min store skræk stod mit navn der ikke, og jeg havde ikke taget penge med til at købe kontant.

Da jeg spurgte, om jeg eventuelt kunne betale i morgen, når jeg kom igen, fik den unge mand et helt forkert udtryk i ansigtet og sagde *nej, nej*, det kunne jeg bestemt ikke. *Nå*, sagde jeg, *så må jeg op i campingvognen for at finde mine penge* (vi boede helt oppe i den anden ende af campingpladsen).

Da jeg havde vendt mig om for at begive mig ud på min lange vandring, hørte jeg den unge mand sige, at vi da måtte kunne finde ud af noget. Jeg var klar til at gå i forhandling. Det første, han gør, er at spørge efter mit navn – og derefter mobilnummer. Det får han. Så tager han sin mobil op af lommen og tager et billede af mig, og så siger han: *Nu kan du få dine fire rundstykker, vælg selv.*

Næste dag

Tirsdag kl. 12 var det tid til frokost. Ved indgangen står en af mine venner, som skal sørge for, at alt går efter reglerne.

Lidt længere nede i rækken står en ung mand, der har glemt sin billet. Så siger den, der står foran: *Ham kan jeg godt sige god for.* Hertil får han svaret: *Den går ikke, for det kan alle jo bare komme og sige! OG desuden var en af mine venner i går nede for at hente fire rundstykker. Han have glemt sine penge, og det gik så galt, at han skulle aflevere sit navn og mobilnummer, og for det ikke skal være løgn, blev han også fotograferet.* Så tager manden, der havde glemt sin billet, mobilen op af lommen og spørger: *Er det ham her?* Og ganske rigtigt - der sad Brohus. Den unge mand gik ned for at hente sin spisebillet, og alt endte i fryd og gammen.

En sjov historie og et godt stævne - på gensyn
Hans Brohus fra Nordjylland

Gode ledere skaber gode fællesskaber

Det Danske Missionsforbund har fået et nyt MBL – men nu er det sammen med alle andre kirker i Danmark

MBL var forkortelsen for Missionsforbundets Bibel- og Ledertræning - en undervisning, der i 1980'erne og ind i 1990'erne fik meget stor betydning for mange ledere i DDM's menigheder. Ideen og konceptet blev skabt af Viggo Søgaard, mens koordineringen kom til at ligge på kontoret i Odense. MBL holdt sig levende i mange år - også med nye folk i administrationen.

Arrow

I 2010 landede der på dansk grund et nyt tilbud til aktive og engagerede ledere. Jesper Oehlenschläger, sognepræst i Karlsrunder Strandkirke, var det første nedslagsfelt for en ledertræning, der findes i ti andre lande i verden. Han kontaktede den daværende formand for Evangelisk Alliance, Peter Götz, og i fællesskab fik de to sat et uddannelsesforløb op, formet et netværk og bygget begyndelsen til en organisation.

Forinden havde Jesper Oehlenschläger sammen med sin kone, Priscilla, oversat en bog, *Growing Leaders*, skrevet af englænderen James Lawrence. Den kom på dansk til at hedde *Ledere i vækst* - og er meget læst (Mediacellen, 2009).

Dannelse mere end uddannelse

Første hold startede på det toårige forløb i 2013 og slutter nu ved udgangen af 2014. Fra DDM er der ikke færre end fem deltagere. Det 20 personer store hold består af skoleledere, præster, organisationsledere, ansvarlige B&U-ledere med mere fra næsten samtlige kirkelige afdelinger.

I to år bliver man bundet sammen med det øvrige hold på en fælles vandring som leder, hvor kald, karakter og kompetencer er nøgleord. I de to år deltager man på fire internater af fem dages varighed. Man får både en mentor i egen sammenhæng og nogle at snakke med på internaterne. Der er bøger, der skal læses, og

film, der skal ses. Der er personlighedsanalyser og udviklingssamtaler. Men frem for alt er det kombinationen mellem viden og et åbent åndeligt miljø, der gør dette ledertilbud til noget særligt.

Arrow er langt mere en dannelsesrejse, end det er en uddannelse. Det er en udfordring til ledere, der gerne vil holde fast i deres kald, gaver og evner uden at køre trætte, når de er midt i 40'erne.

Leighton Ford

Arrow blev skabt af Leighton Ford, tidligere medarbejder i Billy Grahams team, efter at han havde mistet sin søn i en bilulykke. 'Jeg vil give dig nye sønner, sagde Gud til ham i hans sorg - og her fik han inspirationen til at skabe ledere, "åndelige børn", der kunne stå distancen og bevæge sig som en pil, der når sit mål. Heraf navnet: Arrow.

Tro bygger bro

– gennem fællesskab og relationer

Pilotmenighederne i Tro bygger bro har været på vingerne i et års tid

Af Pia Søgaard

Hvis næste generation skal nås med et vedkommende og relevant billede af, hvem Gud er, skal vi få øje på nogle meget nødvendige fokusområder.

Forældreansvaret

Der er ingen tvivl om, at forældre har et stort ansvar for at leve et liv i hverdagen, hvor Guds kærlighed genspejles, og hvor børnene lærer Gud at kende igennem bibelfortællinger, bøn og åbne og ærlige dialoger omkring tro og liv. Forældre er sammen med deres børn mange flere timer, end kirken kan være, og de sætter derfor de største fingeraftryk i børns liv. Men opgaven er udfordrende, og fællesskabet med andre forældre er af stor betydning for mange.

Menighedsansvaret

Samtidig tegner der sig også et tydeligt billede af menighedens opgave. Pilotmenighederne oplever alle nødvendigheden af at arbejde med atmosfæren og relationerne, sådan at alle føler sig accepteret og anerkendt med plads til at dele tro og liv samt rum til at prøve og fejle. Men er atmosfære og relationer ikke modebegreber? Er vi ikke på vej mod et individualistisk samfund, hvor selvrealisering og personlig udvikling står i højeste kurs – og hvor venskaber kan deles på langdistance via internettet? Eller?

Født - til nærhed

Et lille nyfødt barn har brug for at være i samspil med en primær omsorgsperson, som kan give det omsorg og nærhed. Ellers vil det trække sig ind i sig selv og blive skadet for livet. Både hjerte og hjerne har brug for at mærke kærlighed og omsorg.

Med alderen vokser behovet for og overskuddet til at rumme flere mennesker. Barnet spejler sig mere i andre. En spirende identitetsforståelse tager form: *Jeg er!* Interessen for andre i samme størrelse vokser, og man prøver sig selv af igennem rollelege. I skolealderen gror forståelsen af, at *jeg kan noget*, og rollelegene bliver til regellege, hvor barnet afprøver sig selv i grupper, finde kammerater og skaber relationer.

Ombygget - til nærhed

I puberteten kommer både kroppen, hjernen og hjertet under ombygning. Der sættes spørgsmålstegn ved den identitet og kontinuitet, der ellers har været stabil og tryk. *Hvem er jeg - nu?* Barnet bliver derfor optaget af at skabe sin egen rolle i samfundet og fællesskabet og forsøger at skabe sig selv ved at identificere sig med de andre i gruppen. Man har her brug for nogle sunde idealer og ledere, som man kan være i med- og modspil med.

Fællesskab er vigtigt!

Vores tids børn og unge har brug for at møde menigheden repræsenteret ved mennesker, som

tager sig tid til at være nærværende. Nogle, som møder dem autentisk og ligeværdigt. Det er langt vigtigere, hvordan vi møder dem – end hvilke aktiviteter vi finder på.

Der er brug for fællesskaber, hvor barnet oplever en atmosfære med tid og ro til at opbygge gensidig tillid. Steder, hvor man bliver lyttet til – åbent og fordomsfrit – hvor man kan fortælle sin historie og stille spørgsmål til alt i verden. Barnet har brug for at føle og mærke, at det bliver respekteret, er værdifuldt og bliver taget alvorligt. Så alvorligt, at der er brug for det i noget, som giver mening, og som det kan få ansvar for.

Sådanne fællesskaber er noget af det mest værdifulde, vi kan give til børn og unge i dag. Det var det fællesskab, Jesus gav kvinden ved brønden (Joh. 4). Han satte sig ned i øjenhøjde, mødte hende fordomsfrit og gik ind i en respektfuld dialog med hende. Han fik hende til at føle sig set, hørt, forstået og rummet – og byggede en bro for hendes tro.

www.trobyggerbro.dk

<https://www.facebook.com/trobyggerbro>

Denne artikel bør lande i alle menighedsråd og på alle B&U-ledermøder i dette efterår – til drøftelse og inspiration.

PG

GRØNLAND

Billedrapport fra besøg i Ilulissat i august-september 2014

Fem friske mænd rejste til Ilulissat for at skifte døre og vinduer i den gamle kirkesal, bygge nyt skur og trappe, male alle bygninger udvendigt, bygge en terrasse ved hytten i Kangersuneq og lave mindre reparationer.

Desuden skulle vi deltage ved menighedens samlinger, og et par af os skulle føre samtaler med menighedens ledelse.

Jens Sørensen og Erik Mogensen besøgte efterfølgende den lille husmenighed i Ummannaq til stor opmuntring for menigheden og dens ledelse.

Det er skønt, når mennesker bekræfter, at de har valgt at begynde et nyt liv med Jesus. Omkring 30 mennesker var til dåbsgudstjeneste den 7. september. Tre andre blev døbt den 22. september.

Ældsterådet i Ilulissat. Monikka og Jens Jeremiassen og Juliane Jakobsen. Jens er frisk igen efter sit besøg på Rigshospitalet i sommer. Alle tre yder en stor indsats udelukkende i deres fritid. Edvard Geisler har på grund af stort pres på sit arbejde ønsket at udtræde af ældsterådet, men kommer stadig i kirken.

Louise Kruse blev under bøn ved gudstjenesten søndag indsat af hele forsamlingen som en af to ledere i Uummannaq.

Hytten i Kangersuneq fik besøg af fire halvgamle mænd, men det resulterede i en flot ny terrasse i løbet af to døgn.

25 teenagere samles hver fredag til bibelhistorie, spil, sang, slik og sodavand. Juliane Jakobsen samt en enkelt ung hjælper trækker et stort læs i denne tjeneste.

Disse to kvinder, Anne Marie Kristiansen (tv) og Louise Kruse, leder den lille forsamling i Uummannaq, hvor fem-ti mennesker mødes i et privat hjem, men der er planer om at rykke over i byens forsamlingshus.

Overraskende nyt fra Fredens Stemme

Viggo Søgaard forklarer, hvorfor vi engagerer os i missionsarbejde

Jariya Sornmayura taler i Strandvejskirken i Humlebæk

Jariya Sornmayura, der er leder på medicenteret, Fredens Stemme, i Thailand fik i den grad gjort det klart for os, hvad det omfattende arbejde går ud på

Med Neel Götz som sin faste rejseleder nåede Dr. Jariya (som hun kaldes i Chiang Mai) at besøge syv menigheder, et genbrugscenter, en Y's Mens Club samt et bogforlag. Derudover talte hun på to missionsseminarer med i alt 80 deltagere. Desuden deltog Jariya også i en dialog over to dage, der for tiden føres mellem Det Danske Missionsforbund, Fredens Stemme og IBRA Radio.

Nyt for mange

Det lykkedes efter manges udsagn for vores thailandske gæst at synliggøre arbejdet i Thailand på en måde, der overraskede dem: *Nå - er det på den måde og på det niveau og med så omfattende resultater, at vi arbejder.*

Det skal dog også siges, at Jariya Sornmayura var ualmindeligt godt klædt på med tætpakke-ede videoer og veludstyrede PowerPoint-shows. I lyd og billeder og med gode forklaringer kom vi hele vejen rundt fra studieoptagelser over fængselsarbejde til flygtningelejren Mae La og tilbage igen.

Missionsseminarerne i Aalborg med godt 30 personer og i Osted med cirka 50 personer var intense og velprogramerede dage. De gav Viggo Søgaard plads til at pudse selve missi-

onsperspektivet af: Hvad er vores altafgørende bevæggrund og fokus? De gav tid til at få det gode overblik over arbejdet ud fra Fredens Stemme. De gav indblik i missionens vilkår i et buddhistisk land.

Visdom

Der var naturligvis stor opmærksomhed omkring det nyeste skud på stammen hos Fredens Stemme: Ordsprogsprojektet, Voice of Wisdom. Udviklet til at nå den moderne thailænder, for hvem ordsprog og visdomsord er er gammelt værktøj til at skabe de grundlæggende værdier i personlighedsdannelsen.

Solcelledrevne missionærer

En anden nyhed var MegaVoice-projektet. Mange mennesker har aldrig haft muligheden for at læse. Det gælder også store etniske grupperinger i Thailands bjerge, i Laos og i Sydkina. Fredens Stemme producerer programmer, som indtales på MegaVoice-afspillere. Det er en lille solcellebaseret lydafspiller på størrelse med en smartphone, som kan indeholde seks-otte timers lyd med undervisning, forkyndelse, sang/musik og så videre. Første fase er indspilning af 16 sprog.

Støt arbejdet og vind en drømmerejse

Fredens Stemme udlodder en drømmerejse til en giver, der det kommende år støtter arbejdet. For hver 1.000 kroner man giver, og som bliver registreret, har man et lod, som der bliver holdt styr på – og som ved en lodtrækning foretaget af Fredens Stemmes leder kan udløse en gratis deltagelse på den store jubilæumsrejse i oktober 2015.

For at gøre behovene enkle og tydelige, har Fredens Stemme valgt at præsentere en række områder, som man kan støtte – og de kan ses i en brochure, som ligger i alle menigheder med titlen: *Fredens Stemme 50 år.*

Her kan du læse,

- hvordan man støtter forskellige dele af Ordsprogsprojektet med alt mellem 4.000 kroner og 15.000 kroner.
- hvordan du og/eller din menighed kan støtte små og lidt større dele af MegaVoice-projektet
- hvordan man kan støtte produktioner og anskaffelse af udstyr på Fredens Stemme
- hvordan man kan give penge til uddannelsesprojektet i flygtningelejren Mae La
- hvordan man kan støtte fængselsarbejdet i Udon

Se flere oplysninger på hjemmesiden

www.missionsforbundet.dk

- I verden – Thailand.

Samtalen er vigtig, for der er meget, der står på spil. Imam fra Danmark, biskop fra Jordan og ambassadør fra Beirut

En bedre vej

Mens det halve af Vesten har erklæret krig mod Islamisk Stat, arbejdes der også ad diplomatisk vej. Danske Kirkers Råd gør, hvad de kan

Af Peter Götz

Det er svært at se, hvorledes de, der ser sig selv som forkæmpere for Islamisk Stat, skulle kunne overtales til en anden strategi end den, de har valgt. Og dermed har de vel selv lagt op til, at der bliver lagt brænde på bålet for at bekæmpe dem med deres egne midler. Så langt, så godt – desværre. Dette er altså ikke et indlæg i debatten om Danmarks deltagelse i krigen.

Det er dog aldrig ved krig, at fredens vindes. Det ved vi godt. Den gode sameksistens, som vi alle sukker efter, kræver indsats på mange andre områder. Og her kommer dialogen ind. Samtalen, hvor vi sidder ansigt til ansigt og ikke fordrejer hinandens ord eller betvivler hinandens motiver.

Ingen er på dette felt et større forbillede end Jesus. Han anerkendte de syge, kvinderne, børnene, samaritanerne, romerne, de fattige, de umoralske og landsforræderne som ligeværdige mennesker. Han beskyldte dem ikke for ureglerede motiver, men han talte med dem i øjenhøjde og hjalp dem, når de spurgte.

Dialog

I Danmark findes en paraplyorganisation, der hedder *Danske Kirkers Råd, DKR*. Her samles ledere af landets mange forskellige kristne kirkesamfund, menigheder og organisationer i Danmark til samtale og samarbejde.

Et af udvalgene under DKR er *Kontaktgruppen for Kristne og Muslimer*, som repræsenterer de to største monotheistiske religioner i Danmark, nemlig kristendom og islam.

Gruppen blev etableret i 2008 primært på baggrund af Danske Kirkers Råds respons på brevet *A Common Word* fra en række internationale

muslimske ledere og lærde sendt til den kristne verdens ledere.

Men også det officielle Danmarks klodsede håndtering af Muhammedtegningerne gav inspiration til at sige: Vi kan dog som troende, der respekterer hinanden uanset, hvad vi kalder vores gud, gøre det bedre. Vi vil vise respekt, vi vil lytte, og vi vil i religionsfrihedens navn sikre, at alle bliver hørt. Kun med denne elementære medmenneskelige imødekommenhed bliver der plads til at trække grænser og modsige hinanden, når det er nødvendigt. Den frikirkelige repræsentant i dette udvalg har siden 2008 været Peter Götz.

Den arabisk-danske dialog

Den gode samtale, som nu er blevet ført i en række år, ledte til et initiativ i 2012 med en dobbeltkonference først i Beirut om foråret, siden i København om efteråret. Deltagerne var muslimske og kristne ledere dels fra seks lande i Mellemøsten dels fra Danmark. I alt 40 personer. På det første møde var det vigtigt for os at finde ud af, hvad vi dog - om muligt - i fællesskab kunne sige om det at være skabt af en Gud og opfatte livet som en gave, der skal forvaltes. I kølvandet på denne fælles tilværelsesforståelse sprang der så nogle tanker om, hvordan vi dermed må arbejde for, at der er plads til alle i vores verden, uanset religion, hudfarve og så videre.

På det andet møde i København gik vi lidt videre og spurgte: Hvordan kan vi omsætte de gode ord og intentioner til handlinger, som vi hver især og i fællesskab er forpligtede på? (Og perspektivet var fremdeles at fremme en dialog, der på langt sigt kan være med til at dæmme op for fjendebillederne). Her er nogle af ideerne:

- At skabe anledninger, hvor vi mødes med hinanden og deler den visdom, som vi hver især finder i vores skrifter.
- At arrangere muligheder for, at vores unge kan mødes til sport, kulturelle events og på lejre.
- At demonstrere solidaritet, når trosfællesskaber (kristne og muslimske) bliver undertrykt.
- At påtale problemer i kristne såvel som muslimske miljøer i form af uvidenhed, fjendtlige udtryk, tegninger, hadefulde overgreb og angreb på helligdomme og i stedet i oprigtighed opmuntre til gensidig respekt.
- At støtte hinanden i tilladelse til at bygge kirker og moskeer.
- At fremme en kultur af ytringsfrihed - som er et helligt princip og en klar menneskeret - på en ansvarsfuld måde, således at man ikke bruger friheden til at fornærme andre.
- At advokere for lige rettigheder i vores lande for trosfællesskaber.
- At bidrage til, at vores samfund i fremtiden bliver grundlagt på gensidig respekt, medborgerskab og menneskerettigheder - især i denne tid, hvor den arabiske verden oplever så store omvæltninger.
- At arbejde med medierne, så der gives mere plads til en afbalanceret dækning af religiøse emner.

Betalt af Udenrigsministeriet

I november 2014 fortsættes dialogen i Istanbul, og i august i København, stadigvæk med deltagelse fra seks lande i Mellemøsten på den ene side og Danmark på den anden - og som tidligere finansieret af Danmarks Udenrigsministerium.

Fællesskab

Friendship is the highest form of relationship

Af Hannah T. Nielsen

Tilbage i marts 2012 sad jeg til en gudstjeneste i Melbourne, Australien. Jeg havde ikke engang været i landet i en måned, så det var begrænset, hvor mange venner jeg havde fået. Eller rettere sagt: Jeg havde nok ikke helt fundet nogen at sidde ved siden af i kirken til gudstjenesten. Til denne gudstjeneste prædikede min daværende præst om emnet: *At bygge de rigtige venskaber* (Building the right friendships). En rigtig relevant prædiken, men også provokerende for én som mig, der næsten ikke kendte én næse – ud over min egen. Midt i alle diverse responser og tilkendegivelser fra mennesker i salen til prædikenen (i Danmark, vil vi måske betegne det som unødvendig støj), sad jeg og spidsede ører. Og jeg spidsede så meget ører, at jeg i dag tydeligt husker prædikenen. Især ét citat bed sig fast: *Venskab er den fornemmeste form for forhold* (Friendship is the highest form of relationships). Jeg synes, at det er så smukt. Jeg blev så opmuntret dengang, og jeg bliver så opmuntret nu. For jeg var enig, og jeg er stadig væk enig.

Fællesskab, venskab og ægteskab
Jo, et ægteskab er virkeligt fint, og det er

skønt at se ægtefolk holde af hinanden. Venner holder også af hinanden. Ligesom ægteskab er et aktivt valg, så er venskab det også. Og hånden på hjertet, så håber jeg på en dag at kunne sige: *Han er min ægtemand*. Men jeg synes, at det ville være endnu bedre, hvis jeg ovenikøbet kunne sige: *Han er min bedste ven*.

Skabt til fællesskab

Jeg tror på, at vi er skabt af Gud til fællesskab med andre. Skabt til at have noget med hinanden at gøre – skabt til at høre sammen. I første Mosebog 2:18 får Gud i hvert fald den fremragende idé at skabe til Adam *en hjælper, der svarer til ham*. Nu vil nogen måske studse over ordet *hjelper*, men jeg vælger at kigge på det som synonym for *følgeskab* eller det engelske *company* med betydningen *at gå samme vej* – altså en ledsagerske, kammerat, partner, fælle og ven. Det er da opløftende, at Gud har tænkt på, at jeg ikke skal gå rundt helt alene og ensom livet igennem. Nok kan jeg godt lide at have tid for mig selv til at trække vejret og slubre kaffen, fordi sådan gør jeg. Men at vide, at jeg har familie, venner, kollegaer, naboer (tak Gud for naboer) og bekendte omkring mig – dét er rart. Han har nok tænkt, at der ville være mange fordele ved forskellige fællesskaber

for mennesker at være en del af, og der kan jeg da kun give ham ret.

Vi møder så mange forskellige mennesker gennem livet. Vi er en del af så mange forskellige fællesskaber gennem livet. Fællesskab er jo noget, man både kan have i stor og lille skala. Fællesskab, når der spises aftensmad på matriklen; fællesskab i klassen, fællesskab i kantinen, i frokostpausen og så videre.

Fællesskab på en lejr

Når jeg af nysgerrighed har spurgt adskillige børn og teenagere, hvad de synes, der er det bedste ved at være på lejr, så svarer langt de fleste: Fællesskabet. Imponerende, at så mange unge uafhængigt af hinanden synes, det er vigtigt, og - at det er det fedeste! Det gør mig rigtig glad, og jeg kan virkelig identificere mig med følelsen, for sådan havde jeg det også som barn og teenager; og jeg har det stadig sådan. Fællesskab er fantastisk, og det gør fantastiske ting og skaber fantastiske muligheder.

Fortsættelse følger...